

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 615/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Námestie SNP 7, Stropkov, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 9/2013 z 20. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2014 doručená sťažnosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie

legionárov 5, Prešov (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv a práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej ako „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej aj „charta“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) sp. zn. 6 MCdo 9/2013 z 20. júna 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v právnej veci vedenej Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 6/2012 vstúpil 14. februára 2012 do konania v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného podľa § 93 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Po tom, ako mu bol v konaní doručený návrh na začatie konania spolu s prílohami, 26. marca 2012 zaslal sťažovateľ okresnému súdu vo veci vyjadrenie, v ktorom okrem iného vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatňovaného nároku. Žalobca následne 29. mája 2012 vzal žalobu v celom rozsahu späť a konanie žiadal zastaviť.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Okresný súd Bratislava IV uznesením zo dňa 13. 06. 2012 č. k. 16 C/6/2012-37 konanie zastavil a vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu v konaní na podporu úspešného žalovaného nepriznal náhradu trov konania s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 150 ods. 1 O. s. p.), ktoré videl v tom, že spotrebiteľské združenie ako odborník v danej oblasti sa síce môže dať zastúpiť advokátom, ale takéto trovy nepovažuje za účelne vynaložené. Vedľajší účastník podľa názoru prvostupňového súdu vstupuje do množstva obdobných sporov, kde jeho obrana spočíva vo vznesení námietky premlčania. Takáto činnosť je preto pre vedľajšieho účastníka bežnou až rutinnou záležitosťou, preto mu náhradu trov konania nepriznal. ...

Proti citovanému uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV podal vedľajší účastník dňa 12. 07. 2012 odvolanie v časti, v ktorej mu nebola priznaná náhrada trov konania.

V odvolaní podrobne argumentoval, prečo je aplikácia § 150 ods. 1 O. s. p. na danú vec nenáležitá. ... Z uvedených dôvodov žiadal rozhodnutie v jeho napadnutej časti zmeniť a vedľajšiemu účastníkovi priznať náhradu trov konania.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 21. 09. 2012 č. k. 5 Co/347/2012-126 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pre paušálny vstup združenia do konania nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navýšiť trovy konania, najmä, keď sa dalo zastúpiť advokátom a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. ...

Vedľajší účastník následne podal podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania, ktorému generálny prokurátor vyhovel a proti citovanému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave podal mimoriadne dovolanie. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. 06. 2014 sp. zn. 6 MCdo/9/2013 mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietol. “

Sťažovateľ argumentujúc právom na náhradu trov konania a účelnosťou vynaložených trov poukazuje na argumentáciu viacerých rozhodnutí všeobecných súdov (napríklad uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 218/2014-92 zo 14. mája 2014, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 193/2012-138 z 30. júla 2012, č. k. 13 Co 200/2012-159 z 8. augusta 2012, č. k. 16 Co 325/2012-60 z 25. októbra 2012 a č. k. 15 Co 382/2013-134 z 24. júla 2013 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 MCdo 30/2012 zo 17. októbra 2013), ako aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (druhej komory) z 22. decembra 2010 vo veci sp. zn. C-279/09 DEB Deutsche Energiehandels und Beratungsgesellschaft mbH proti Spolkovej republike Nemecko a poznamenáva, že práve „zo skutkového a právneho stavu v prejednávanej právnej veci vyplýva *flagrantné porušenie základných práv sťažovateľa ústavne nekonformnými a arbitrárnymi rozhodnutiami všeobecných súdov*“.

Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd ho „*napadnutým rozhodnutím diskvalifikoval vo vzťahu k právu na náhradu trov právneho zastupovania. Právo na právnu*

pomoc nemôže bez rozmeru práva na náhradu trov konania nájsť zmysluplné uplatnenie v občianskom súdnom procese.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť pri predbežnom prerokovaní uznesením prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS... podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2, 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. 06. 2014 sp. zn. 6 MCdo/9/2013 porušené bolo.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. 06. 2014 sp. zn. 6 MCdo/9/2013 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi, Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS... Prešov, trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 € na účet právneho zástupcu, JUDr. Ambróza Motyku... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd v zmysle dikcie ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákone neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa preto primárne zaoberal otázkou, či sú naplnené predpoklady meritórneho prerokovania ústavnej sťažnosti, a dospel k záveru, že ide o zjavne neopodstatnený návrh v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Uvedené ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu kompetenciu posúdiť „prijateľnosť“ návrhu pred tým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter kontradiktórneho konania, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe priebehu namietaného konania či na základe obsahu napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej moci a údajov obsiahnutých v samotnej ústavnej sťažnosti. Ak potom sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu (opatreniu alebo inému zásahu) orgánu verejnej moci, považuje ju ústavný súd spravidla za zjavne neopodstatnenú, ak napadnuté rozhodnutie (opatrenie, zásah) nie je vzhľadom na svoju povahu, namietaným vadám konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľka, t. j. keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Ústavný súd sa pri výkone svojej funkcie podľa ústavy zameriava na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis* I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (*mutatis mutandis* napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V právomoci ústavného súdu je iba preskúmanie právneho názoru všeobecného súdu z hľadiska dodržania ústavných princípov, čo však neznamená aj oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Na posúdenie ústavnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považoval ústavný súd za podstatné zistiť, či spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie o zákonnosti dovolaními napadnutých uznesení, je ústavne konformný. Inými slovami, úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení a aplikovaných právnych predpisov, ktorými najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie,

vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovaných právnych úprav.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd preskúmal tak uznesenie okresného súdu sp. zn. 16 C 6/2012 z 13. júna 2012, ako aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 347/2012 z 21. septembra 2012 v rozsahu, v akom bolo proti nim prípustné dovolanie, a vysporiadal sa s dovolacím dôvodom, keď dospel k tomuto záveru:

«Podľa názoru dovolacieho súdu argumenty generálneho prokurátora neboli spôsobilé vyvrátiť právny záver súdov v základnom konaní o neúčelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Týkali sa totiž okolností, ktoré súdy v základnom konaní nespochybnili, resp. ktoré boli vo vzťahu k otázke účelnosti vynaložených trov právne bezvýznamné. Súdy v základnom konaní nespochybnili skutočnosť, že späťvzatím žaloby žalobkyňa procesne zaviniła zastavenie konania, že vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov konania v zmysle § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p., že Združenie vstupom do konania naplnilo svoj účel, ktorým je ochrana spotrebiteľa, a že ako vedľajší účastník malo právo na právnu pomoc v konaní pred súdom, a teda aj právo na zastúpenie advokátom. Námietky generálneho prokurátora týkajúce sa toho, že za trovy konania sa považuje aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, boli vo vzťahu k prejednávanej veci irelevantné, pretože v tejto veci združenie nevyužilo možnosť zastupovať v konaní žalovaného, teda nevystupovalo v konaní ako zástupca účastníka konania (zastúpenie a vedľajšie účastníctvo sú dva odlišné právne inštitúty).

V preskúmvanej veci odôvodnili súdy v základnom konaní nepriznanie náhrady trov (trov právneho zastúpenia) vedľajšiemu účastníkovi neúčelnosťou týchto trov spôsobenou neúčelnosťou právneho zastúpenia, poukazujúc na to, že vstúpil do množstva obdobných sporov, v ktorých vystupujú ako žalobcovia ním označené subjekty, a to bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovanej strany, pričom ako jedinú obranu proti žalobe vzniesol námietku premlčania. Krajský súd navyše dodal, že táto skutočnosť navodzuje dojem, že účelom vstupu do konania nebola ochrana práv konkrétneho žalovaného (inak spotrebiteľa), ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Podľa názoru dovolacieho súdu vyššie uvedený právny záver súdov v základnom konaní je správny. ... Pre všetky prípady rozhodovania súdu o náhrade trov konania platí zásada, podľa ktorej môže byť účastníkovi konania priznaná náhrada len tých trov, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva (teda nie všetky náklady majúce povahu trov konania). V prípade rozhodovania o náhrade trov konania pri plnom úspechu vo veci je táto zásada výslovne uvedená v § 142 ods. 1 O. s. p.. Pojem „účelnosť“ použitý v tomto ustanovení treba chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, resp. pred nákladmi nadbytočnými, či nadmernými. Pri posudzovaní účelnosti nákladov vynaložených na právne zastúpenie treba dôsledne rozlišovať, či právne zastúpenie advokátom je využitím ústavne zaručeného práva na právnu pomoc, alebo či sa jedná skôr o zneužitie tohto práva na úkor protistrany (napr. zastúpenie v celkom banálnej veci, opakované zastúpenie v tzv. hromadných - skutkovo a právne takmer totožných veciach, alebo zrejme snaha zvýšiť náklady konania protistrane (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky z 25. 3. 2014 sp. zn. I. ÚS 3819/13 dostupný na www.concourt.cz).

Zásada účelnosti trov potrebných na uplatnenie alebo bránenie práva je vyvoditeľná zo všeobecných zásad efektivity a spravodlivosti občianskeho súdneho konania ako celku a z ústavnoprávneho princípu proporcionality, chrániaceho primeranosť ako hodnotu právneho štátu. Primeranosť súvisí s rozumnosťou v práve, ktorá je chápaná ako vyhľadávanie praktickej rovnováhy v rámci aplikácie práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 19. marca 2014 sp. zn. 6 MCdo 5/2013 vyslovil záver, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde. Na tomto závere zotrváva aj v tejto veci, v ktorej je z obsahu spisu zrejmé, že vedľajší účastník zastúpený advokátom hromadne vstúpil do porovnateľných vecí žalobkyne (vstúpil do 34 vecí žalobkyne - č. 1. 21), pričom v písomnom vyjadrení k žalobe vzniesol všeobecne formulovanú (prakticky formulárovú) námietku premlčania, aktualizovanú len o údaje žalovaného a údaje o individualizácii žalovanej pohľadávky. Za tejto situácie, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v tomto písomnom podaní zároveň uviedol, že súhlasí s rozhodnutím bez pojednávania a že prípadného

pojednávania sa on, ani jeho zástupca nezúčastní a žiada konať a rozhodnúť v ich neprítomnosti, sa zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom vo veciach, ktoré spolu naplňajú charakteristiku tzv. hromadných vecí, javí ako odporujúce rozumnosti, a teda ako zneužitie práva na právnu ochranu. To má za následok povinnosť súdov konštatovať neúčelnosť nákladov vynaložených na právne zastúpenie, a teda ich nepriznanie účastníkovi, ktorý by inak na ich náhradu mal právo. Vedľajší účastník by svoju úlohu, spočívajúcu v pomoci žalovaným v postavení spotrebiteľa, mohol efektívne splniť aj bez vynaloženia nadbytočných nákladov na právne zastupovanie v každej skutkovo a právne takmer totožnej veci. Požiadavke rozumnosti by zodpovedal napríklad taký jeho postup, ktorým by si vyžiadal právnu službu len na vyhotovenie námietky premlčania, ktorú by potom sám, či už v postavení vedľajšieho účastníka alebo zástupcu, použil v súdnom konaní vo všetkých porovnateľných veciach.

So zreteľom na uvedené dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako neopodstatnené zamietol.»

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd pri preskúmaní rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd sa primerane vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, správne ustálil skutkový stav veci a relevantné zákonné ustanovenia aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy. Nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto uznesenie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými právami sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených

práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, ústavnej nekonformnosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia.

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Z hľadiska posúdenia ústavnosti všeobecnými súdmi aplikovaného právneho záveru ústavný súd zdôrazňuje, že najvyšší súd svoj právny záver náležite a kompaktné odôvodnil a sťažovateľom uvedená argumentácia v jeho sťažnosti nebola spôsobilá vyvolať pochybnosť o tomto odôvodnení z ústavného hľadiska.

Keďže s ohľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemá žiadnu vecnú súvislosť s tvrdným porušením označených práv sťažovateľa, odmietol jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014